

панинътъ го вардѣлъ. и прѣбилъ тамъ, като му наврялъ въ устата кочана и си заминалъ безъ да се издири и испита, кой е убиецътъ на прострѣнни тамъ бѣжанецъ. Ислушахъ ги безъ да дамъ голѣмо значение на тоя слухъ, та си помислихъ, че това и да е истина, то принадлежи на правителството и да докаже истинността му, а колкото че убили единъ бѣжанецъ, когато на Балкана горѣ се избиватъ съ хиляди, то е нищо и си заминахъ.

Още тогава, кога трѣгнахме съ Иванча отъ Търново, бомбардирванieto си слѣдваше всеки день постоянно на Стара-Планина, и людѣтъ прѣввикихъ веке на гърмежитѣ имъ, та се нестрахувахъ, а покрай Габрово на Падало всичката равнина бѣше пълна съ млади Русски солдати и отъ двѣтъ страни съ топовни батерии покрита, които очаквахъ само повикванието си. Слѣдъ това на другий день 29-й Септемврий се завърнахъ пакъ въ Търново, а кога вървѣхъ самъ по нѣтътъ бѣше ми дошло на ума да се намѣря съ Ешеклийци, особено съ чича ни Мина Колевъ, въ когото бѣхме оставили по-напрѣдъ дрѣхитѣ си, щото съ питанье тукъ тамъ на бѣжанцитѣ, които кой вждѣто харесали по балканскитѣ възвишенности и хлжтности се бѣхъ остановили, едвамъ го намѣрихъ между Цареви Ливади и Дръпово на единъ връхъ съ свойтѣ си, между които имаше и болни. Когато го пораспитахъ за туй онуй и му споменахъ за оставенитѣ ни дрѣхи, могли ли да отърватъ отѣхъ нѣщо? — Той ми отговори, че ний като сме замиснали за Казанлъкъ, тий безъ малко щѣли да станатъ жертва на Турцитѣ, на които дошла една подплаха отъ града, та се разбѣгали, а тѣ едвамъ могли да избѣгатъ на Енина, въ която слѣдъ изново нападение отъ Турцитѣ, исплашени оставили кола съ дрѣхи и всичко и едвамъ могли да се спасятъ съ бѣгъ прѣзъ планината. Като се научихъ и за тѣхното злощастно избѣгване, отбихъ си надѣждата за очакваната ми помощъ въ обляглоото което бѣхъ прѣдалъ на тѣхни ржцѣ и си трѣгнахъ изъ нѣтътъ.

Когато се завърнахъ на другий день 30-й Септемврий въ Търново, Дѣдо Станчо Бошняковъ ми каза: че на едно